

Frank) arată că Alina Nelega simte scena și respectă actorii. Ofițerul *Vladimir Teodorescu* (Nicu Mihoc), victima naivă a comerțului pe Internet, e exponentul unei lumi revoluate, în sincopă cu mersul societății. Personajul său animă scenele de rigoare regizorală inspirate de realitatea virtuală, via web-site. Patru îngeri virtuali dezvăluie planul poetic al spectacolului, dezvoltă în expresie latura sa experimentală.

Pe site e suficient să rămâi navigator anonim, ascuns în spatele unui cod pentru a-ți oferi surogatul vieții sau poate chiar existența însăși. De la un punct realitatea virtuală e mai reală ca viața. E cumva ca în teatru unde experimentul, alternativa, fenomenul underground îți oferă

în schimbul anonimatului de început senzația vie a spectacolului. Underground navigator e un program teatral pentru împătimitii unui alt fel de spectacol unde, dacă accepți riscul cărărilor nebătătorite, poți redescoperi spectaculosul. La Underground www.nonstop.ro e o adresă într-un șir consistent de spectacole. E etapa de succes a implementării dramaturgului în spațiul experimentului teatral.

Teatrul Ariel Underground – Târgu-Mureș
www.nonstop.ro, spectacol de Alina Nelega. Cu: Roxana Marian, Radu Bânzaru, Serenela Mureșan, Monica Ristea-Horga, Nicu Mihoc, Mariana Iordache, Cornel Iordache, Alexandrina Moldovan, Andi Brânduș.
 Data premierei: 25 octombrie 2001.

Oana BORȘ

Generația „Dimanche”

Se poate spune că, în ultimul timp, se consolidează din ce în ce mai puternic mișcarea teatrelor și companiilor independente, chiar dacă nu reprezintă, încă, o alternativă la ceea ce se întâmplă în teatrele de stat. Un festival propriu, aflat deja la a doua ediție, Festivalul Teatrelor Independente UNDERGREENACT, desfășurat în paralel cu Festivalul Național de Teatru, și un colocviu organizat tot în cadrul Festivalului Național de către Secția Română a AICT și intitulat „Jună sunt, de nimeni nu depend”, au pus în lumină fațetele artistice și organizatorice ale „problemei”. Căci juni sunt, e drept, dar de ce, sau mai bine zis, de cine *depend* rămâne o întrebare.

Nu *depend*, evident, de surse de finanțare de stat. Dar *depend* de voința unor sponsori, de strategii de atragere a acestora. Ceea ce, evident, nu dă un sentiment de siguranță, nu conferă stabilitate.

Nu mai *depend* de limitările pe care le impune sistemul, destul de rigid ca structură administrativă și la nivel de mentalitate, dar nu pot să-și permită a se desprinde de el, astfel că multe nume sunt prezente atât pe afișele companiilor independente, cât și pe afișele teatrelor de stat.

Este limpede că, pentru mulți, o companie independentă înseamnă șansa de a nu mai aștepta, de a încerca să-și modeleze cu forțe proprii destinul artistic.

Pentru alții, înseamnă posibilitatea de a înnoi sau măcar a încerca să aducă formule novatoare în limbajul teatral, de a scoate spectacolul în afara scenei, în alte spații, neconvenționale.

Parte dintre aceste companii și teatre și-au găsit deja personalitate (Teatrul ACT, Teatrul Inexistent, Teatrul Underground din Târgu Mureș, Studioul „Toaca”, Teatrul „Luni” de la Green Hours, Compania MAD). Produc spectacole proprii sau oferă găzduire

pentru montările altor companii ce nu dețin un spațiu de joc. În mare parte sunt din Capitală, acolo unde, pe de-o parte, dificultatea de a ființa în sistem este mai mare și, pe de alta, eterogenitatea publicului reclamă nevoia de alternativă. Treptat, însă, și în alte orașe inițiative de acest fel încep să prindă contur.

Compania *Dimanche* este una dintre companiile tinere, de curând înființată. Prima producție, *Defunctu' / Le défunt* după René de Obaldia, un spectacol bilingv, în regia lui Alexandru Boureau, a fost realizată în parteneriat cu Teatrul Național Craiova. Formula pe care a ales-o tânărul regizor este aceea a unei construcții ce trece prin mai multe registre, lăsând câmp liber improvizației și mizând pe interacțiunea directă cu publicul, textul devenind doar bază a acestui eșafodaj.

Astfel că șueta dintre cele două personaje (*Julie* și *Madame Crampon*) devine pretext pentru două actrițe de a repeta rolurile. Cu fantezie, uneori însă, în exces, într-un ritm susținut se vorbește despre

ipostaze ale feminității, despre împliniri sau neîmpliniri, despre frustrări, despre eterna dispută cu prietenul și dușmanul, bărbatul. Actrițele interpretează, cântă, dansează timp de o oră și jumătate. Prima parte se joacă în franceză pentru ca apoi cele două protagoniste să-și schimbe partiturile, spectacolul reluându-se și repetându-se cu un ritm accelerat, în scene mai scurte și cu finalizări diferite. Opțiunea pentru o abordare bilingvă este dată și de faptul că una dintre interprete provine din țara cantoanelor. Françoise Boillat demonstrează reale calități interpretative, nuanțând cu umor și forță personajele. O secundează Raluca Păun, absolventă în această vară a clasei de actorie din Universitatea craioveană, care însă nu are aceeași abilitate de a trece ușor dintr-un personaj în altul, realizând totuși o savuroasă *Madame Crampon*.

Compania „Dimanche” (în parteneriat cu Teatrul Național Craiova) – Defunctu’/Le défunt de René de Obaldia. Regia: Alexandru Boureau. Art design: Mihai Szabo. Cu Raluca Păun, Françoise Boillat.

Ioana ANGHEL ICHIM

„O scrisoare...” frumoasă

Chiar dacă, poate, este împotriva regulilor gazetăriei, nu voi porni totuși în demersu-mi critic nici de la analiza textului (ce rost ar mai avea, doar au fost atât de mulți cei care s-au îndeletnicit cu studierea dramaturgiei caragialiene încât cred că ar fi o blasfemie chiar și să încep prin a elogia textul, nu!?), nici de la cea a regiei... Iar această abatere de la regulă o datorez Doinei Levintza, autoarea scenografiei *Scrisorii pierdute* montate de Virgil Tănase pe scena Naționalului ieșean.

Concepute în stil clasic, ca de altfel întreg spectacolul, costumele caracterizează

atât epoca, cât și „calitatea” socială și materială a personajelor, totul învăluit într-o evidentă notă de bun-gust și de bon ton. Decorul, extrem de simplu și de funcțional, este alcătuit dintr-o pasarelă ce reprezintă când salonul lui Tipătescu, când „sala cea mare a pretoriului primăriei”, plastica spectacolului putând fi considerată impecabilă pentru o montare clasică.

Această intenție a clasicității este desigur lăudabilă, dar cu toate astea, nu și suficientă. Se remarcă în spectacol o totală lipsă de propunere în conturarea unor